

Unger sven han rider sig åt rosende lund
sin kärestas boning att nå.
Så fick han då se uti samma stund
själva skogsfrun fram för sig stå. ---

Tanum, Bhl.

VFF 13 s. 1-2

Och riddaren red genom grönskande lund
För att kärestans boning uppnå.
Då varsnade han uti skymningens stund
Själva skogsbruden framför sig stå. ---

Kville, Bhl.

VFF 14 s. 1-2

Ungersven han rider genom rosende lund,
sin kärestas boning att nå.

Så fick han då se uti samma den stund
själva skogsfrun framföre sig stå. ---

Kville, Bhl.

VFF 96 s. 18-21

Ungersven red genom rosendelund
sin kärastes boning att nå.
Så fick han då se i samma den stund
själva skogsjungfrun framför sig stå. ---

Krokstad, Bhl.

VFF 755 s. 55-58

Riddaren han red genom rosende lund,
sin kärastes boning att nå.
Så fick han då se uti samma den stund,
själva skogsfrun fram för sig stå. ---

Kareby, Bhl.

VFF 813 s. 1-4

Riddaren red genom grönande lund
sin kärastes boning att nå.
Då får han se i samma stund
själva skogsfrun fram före sig stå. ---

Vapnö, Hall.

VFF 1529 s. 13-16

Riddaren han rider sig åt Rosendelund,
sin kärastes boning att nå.
Så fick han då se i samma den stund,
stolta skogsjungfrun före sig stå ---

Ör, Dls.

IFGH 700 s. 44-47

En riddare red uti rosende lund
för att lyssna till fåglarnas sång.
Där såg han en flicka i morgonens stund
och hörde en harpa som klang. ---

Veinge, Hall.

IFGH 1455 s. 12-13

Ungersven han gångar sig åt rosendelund,
där ämnar han sin käraste att få.

Men då fick han där se uti samma den stund
själva skogsjungfrun framför sig stå. ---

Björkäng, Vgl.

IFG^H 3928 s. 3-4

Och riddaren red genom grönskande lund
för att kärastes boning uppnå.
Då vandrade han uti skymningens stund
själva skogsnympfen framför sig stå. ---

Kville, Bh1.

IFGH 4866 s. 1-2

En riddare red genom grönskande lund
för att höra på fåglarnas sång -----.

Köla, Värml.

IFGH 5804 s. 10-13